

LEDEN/
ÚNOR

WOLKROVINY

2021

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Rozhovor s Petrou Šnajdrovou.....	4
Kulturní památky.....	6
Anketa: Jak tráví studenti GJW volný čas během distanční výuky?.....	8
Rozhovor s učitelem - Michaela Hnilicová.....	11
Příběh na pokračování.....	13

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám Vás u prvního čísla Wolkrovin v roce 2021. V tomto čísle najdete dva rozhovory, jeden s Petrou Šnajdrovou, vítězkou krajského kola Olympiády v německém jazyce, ale i účastnicí Mezinárodní olympiády v němčině, v druhém jsme vyzpovídali paní učitelku Michaelu Hnilicovou.

Dále jsme pro Vás připravili anketu na téma „Jak tráví studenti GJW svůj volný čas během distanční výuky“ a rovněž také článek o památkách z celého světa s bonusem v podobě virtuální prohlídky, čímž se odstartuje nová stálá rubrika. Věřím, že se vám vydání bude líbit.

Od nového pololetí jsme se také rozhodli, že časopis bude vycházet pravidelně jednou za dva měsíce. Na nové číslo se tedy můžete těšit přibližně v polovině každého druhého měsíce.

Za celý redakční tým Vám přeji, aby se Vám v letošním roce dařilo víc než v tom předešlém.

Příjemné čtení přeje

Karolína Příbylová,
šéfredaktorka

Rozhovor s Petrou Šnajdrovou

Co tě přesvědčilo, aby ses přihlásila do Mezinárodní soutěže v německém jazyce?

Německý jazyk mě doprovází již odmalička. Kdykoliv mám možnost se v něm jakkoliv prezentovat, vždy se ráda přihlásím. Navíc mě zaujal formát online soutěže. Chtěla jsem se více rozvíjet a nabrat co nejvíce zkušeností do budoucna. Také mě lákalo poznat další studenty z jiných zemí, seznámit se s jejich zvyky, kulturou...

Odkdy se učíš německy?

Německy jsem se vlastně nikdy opravdu neučila. Již od tří let jsem se dívala na německou televizi a později na dokumentární filmy. S paní učitelkou Lucíí Pavlíkovou jsme musely dopilovat gramatiku.

Zajímala ses vždycky o jazyky a cestování?

Ano. Už odmalička jsem chtěla poznat svět. Určitě bych ráda navštívila pár zemí, například Japonsko, Španělsko, Anglii... Ráda bych se v těchto zemích domluvila, proto se chci v jazycích co nejvíce rozvíjet.

Na jaké úrovni tvoje němčina je?

Nikdy jsem nedělala testy znalosti němčiny, ale v soutěžích jsem byla zařazena do skupiny B2.

Věnuješ se němčině i ve svém volném čase?

V závislosti na volném čase se podívám na různé německé filmy, občas čtu knížky a časopisy.

Chtěla bys v budoucnosti žít v některé z německy mluvících zemí?

Nejraději bych žila v Anglii, ale také mě láká Rakousko, protože často jezdíme do Vídně do kina, obchodů, za známými a několikrát jsme byli v Alpách.

Prozradíš nám, jak probíhala Mezinárodní soutěž v německém jazyce?

Olympiáda probíhala přes platformu Zoom. Skládala se z části soutěžní a zábavné. V zábavné části byli účastníci seznamováni s kulturou Německa. Jeden den byl věnován koncertu a písničkám jedné skupiny, další nás učili breakdance, třetí den byl věnován virtuální prohlídce Drážďan a jejich pamětihodnostem. Také jsme měli krátkou příležitost se seznámit s několika účastníky a jejich kulturou. Soutěžní část se dělila na dva hlavní úkoly. První se odehrál v úterý a druhý ve

středu. Spočívaly v popisu obrázku, který jsme sami sestavili z různých předmětů v domácnosti. Obrázek či umělecký předmět měl napodobit jeden ze zadaných originálů, které se nachází v drážďanském muzeu. Natočili jsme krátké video o našem díle a zdůvodnili jsme, proč jsme si daný originál vybrali, jaké předměty jsme použili k vytvoření našeho díla a co je na něm zvláštního. Na druhém úkolů pracovaly náhodně sestavené týmy po třech nebo čtyřech účastnících, kteří měli za úkol dokončit jeden z nabídnutých scénářů, celý příběh natočit na video a prezentovat komisi. Úkoly se zpočátku zdály snadné, ale vzhledem k omezenému času, který jsme na ně měli, to bylo nakonec docela stresující.

Jak ses na soutěž připravovala?

Vzhledem k tomu, že jsme předem nevěděli, jak bude soutěž probíhat, a vše jsme se dozvěděli v první den soutěžního týdne, nebylo na přípravu příliš prostoru.

Snažila jsem se alespoň procvičovat konverzaci a psaní, abych se do německého jazyka dostala.

Dala bys našim čtenářům pár tipů, jak se zlepšit ve studiu jakéhokoli jazyku?

Asi bych vycházela ze svých zkušeností: Aby sledovali filmy a seriály, poslouchali mluvenou řeč, četli knížky a články. Hlavně o věcech, které je zajímají, aby si dokola opakovali fráze a hlavně se po prvním neúspěchu nevzdali.

Autor: Karolína Příbylová, Petra Šnajdrová

Kulturní památky

SIXTINSKÁ KAPLE

Jedna z prohlídek, o které se Vám zmíním, je Sixtinská kaple. Je to kaple Apoštolského paláce zasvěcená Nanebevzetí Panny Marie. Kaple byla postavena mezi roky 1477–1483. Její původní hlavní funkcí bylo shromáždění sboru kardinálů ke zvláštním jednáním. Kromě toho zde také volili papeže, konkláve. Tato kaple je známá díky své krásné výzdobě od největších renesančních umělců jako je např. i Michelangelo, který vyzdobil strop nástěnnou malbou (freskou) Posledního soudu. Fresky se vyskytují na všech stěnách těsně vedle sebe.

http://www.vatican.va/various/cappelle/sistina_vr/index.html

(↑ zde naleznete prohlídku Sixtinské kaple)

BAZILIKA SVATÉHO PETRA

Druhá online prohlídka, kde se můžete porozhlédnout, je bazilika sv. Petra. Prohlídku tvoří několik částí, protože se jedná o jeden z největších kostelů na světě,

ale také se zde nemůžete pohybovat dopředu a dozadu. Tvoří ji tedy apside, oltář, severní a jižní transept, hlavní loď chrámu, sborová kaple, pieta, oltář sv. Jerome a Svatopetrské náměstí před bazilikou v noci. Bazilika se začala stavět za císaře Konstantina I. Velikého v roce 324. Výstavba dnešní podoby baziliky probíhala v letech 1505–1629. Projekt nové baziliky předložil Donato Bramante, kdy měl mít kostel tvar řeckého kříže. Na stavbě pracovalo 2000 dělníků. Stavba byla později přerušena a kostel se měl dočkat na podélný půdorys tvaru latinského kříže. Na to nakonec nedošlo, protože výstavbu dostal pod vedení Michelangelo. Po Michelangelově smrti se chopil vedení Jacopo Barozzi da Vignola. Po jeho smrti zvítězil Carlo Maderno na dostavbu baziliky do tvaru latinského kříže. Poté se už jen dodělávala a vyzdobila.

http://www.vatican.va/various/basiliche/san_pietro/vr_tour/index-en.html

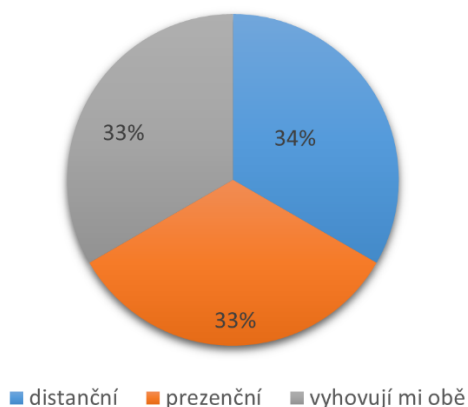
(↑ zde naleznete prohlídku baziliky sv. Petra)

Autor: Eliška Tomková

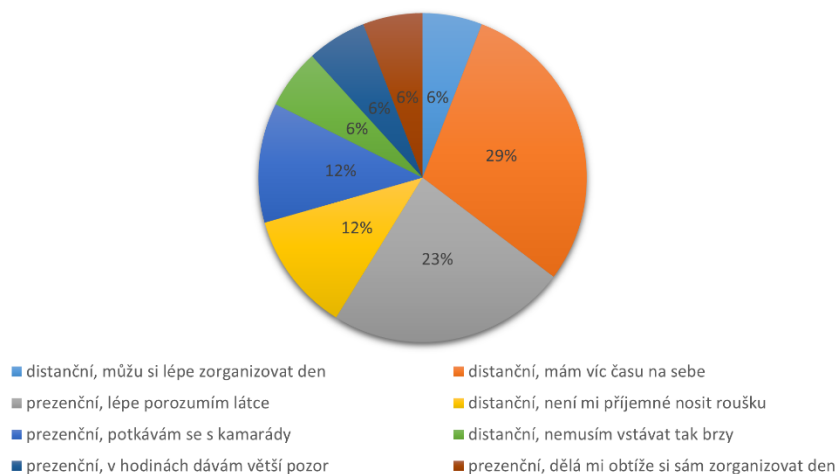
Anketa: Jak tráví studenti GJW volný čas během distanční výuky?

V souvislosti s distanční výukou připravila redakce Wolkrovin anketu na téma „Jak trávíte čas v distanční výuce.“ Ptali jsme se i na důvody, proč čtenáři preferují prezenční, nebo distanční výuku. Výsledky ankety naleznete níže.

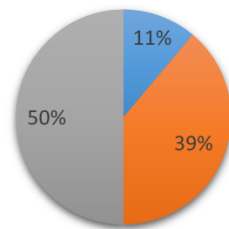
Je pro Vás lepší distanční, nebo prezenční výuka?

Z jakých důvodů preferujete distanční, nebo prezenční výuku?

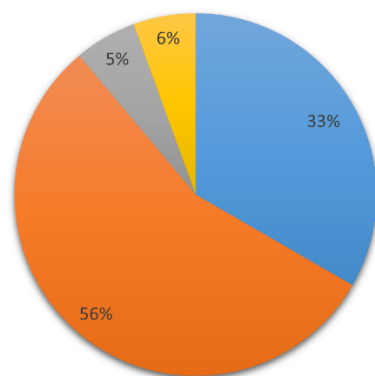

Nudíte se, když musíte být takto zavřeni doma, nebo si vždy najdete nějakou aktivitu?

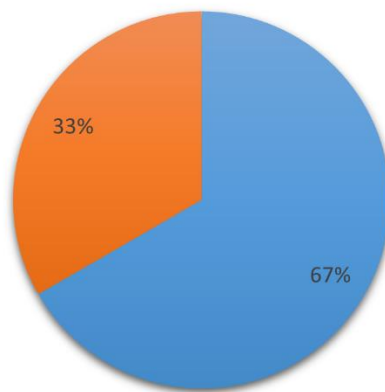
- nudím se
- vždy se najde nějaká aktivita, kterou se zabavím
- občas se nudím, ale občas se zabavím i na celkem dlouhou dobu

Chodili jste častěji ven během prezenční výuky, nebo distanční?

- prezenční
- distanční
- je to pořád stejné
- nechodil/a jsem ani předtím, ani teď nějak často ven

Máte teď více prostoru pro své zájmy?

- ano
- ne

Rozhovor s učitelem – Michaela Hnilicová

Odkud pocházíte?

Z Olomouce.

Kde jste studovala?

Gymnázium Čajkovského Olomouc, potom Univerzita Palackého v Olomouci – Fakulta tělesné kultury – tělesnou výchovu a Fakulta filozofická – česká filologie.

Co Vás přimělo pracovat zrovna jako učitelka?

Na základním stupni mě škola docela bavila. Později jsem se věnovala hodně kolektivnímu sportu a práce s dětmi s tím byla spojena.

Jaký máte vztah ke studentům?

Zatím vstřícný...

Změnilo se něco od doby, co jste se vrátila z mateřské dovolené?

Velmi málo, většina změn probíhá během tohoto školního roku, když nepočítám změny ve vedení, tak jde především o změnu výuky spojenou s covidovou situací, takže jsem si „normální“ výuky zatím moc neužila.

Proč jste si vybrala jako předmět zrovna český jazyk? Je, nebo byl ještě nějaký jiný předmět, který byste chtěla učit? A je nějaký, který byste určitě učit nechtěla?

Nevím, jak moc jste informováni o mé aprobaci, ale mým druhým předmětem je tělesná výchova, v době studií jsem aktivně sportovala, k tělesné výchově jsem si nejprve vybrala biologii, na kterou jsem ale nakonec nenastoupila a dala jsem přednost české filologii, protože jsem milovala knihy, knihovny... A který bych učit nechtěla? Asi cizí jazyky...

Jak se Vám spolupracuje s ostatními pedagogy?

Samozřejmě nejsem v kontaktu se všemi, je nás na škole docela dost, ale s těmi, se kterými se stýkám, se mi pracuje opravdu dobře, všichni jsou vstřícní a přátelští.

Máte čas na nějaké koníčky? Pokud ano, jaké?

Děti jsou ještě malé, takže ke všem aktivitám jsem se ještě vrátit nemohla, momentálně jsou největším koníčkem ony a užívám si s nimi zejména výlety do přírody.

Co se Vám jako první vybaví, když se řekne Gymnázium Jiřího Wolкера?

Popravdě nic konkrétního, jen velká žlutá budova, protože jak se říká: sejde z očí, sejde z mysli a já jsem na škole nebyla 6 let... a letos jsme tam také skoro nebyli, tak si to ještě pořád neuvědomuji, že jsem zpět.

To nebo to?

Vyberte si vždy ze dvou věcí, kterou máte radši nebo je Vám bližší. Odpověď by měla být rychlá bez většího přemýšlení.

a) Česká republika nebo zahraničí?

ČR.

b) Kniha nebo film?

Kniha.

c) Kalhoty nebo sukně?

Kalhoty.

d) Hluk nebo ticho?

Hluk.

e) Černá nebo bílá?

Nic není jen černé nebo bílé.

f) Léto nebo zima?

Léto.

g) Sladké nebo slané?

Sladké.

Příběh na pokračování: Malý Velký útěk

Při převozu do sousední vesnice nás kupodivu Vořeši nevedli do bezvědomí. I ranka na prstíku se mi už trochu zvetila. Proto jsem se snažila sledovat okolí kolem sebe.

Když jsme zastavili před naším vězením, vykoumala jsem, že budka má dvě části. Jakmile nás tamtudy poté vedli, větší část byl takový "byt" Vořechů, ze kterého ven vedly dveře zajištěné řetězem a zámkem a ve druhé, menší části, se nacházelo vězení. Tam nás strčili a Margot na nás promluvila: „Do kouta vám dáme zase obvazy, kdybyste se nějak zranily," přičemž se významně podívala na mě, „a tam budete mít misku s vodou a klobásu." Pak nás narozdíl od minula rozvázali, abychom se mohli pohybovat volně po místnosti. Už chtěli odejít, ale Bob si všiml malého okýnka nahoře: „Šéfe, to musíme něčím zacpat, aby nezdrhly," upozornil Vecora. Ten zvedl obočí a z "bytu" donesl kousek kartonu, kterým s Margot okno zalepili kobercovou páskou. Potom celá banda praštila dveřmi, vypařila se z boudy a my jsme osaměly.

Sissinka opět chtěla uplést z celého chuchvalce obvazů něco jako papír, já jsem ji však zarazila: Počkej, nějak to rozděl, co kdyby se to ještě hodilo!" Usmála se na mě: „Super postřeh." Rozmotaly jsme chuchvalec obvazů a rozdělily na dvě poloviny. Sissinka spletla podobnou bílou plochu připomínající papír a tentokrát si propíchla prstík sama. Začala zapíjet svoji krev do "papíru": „Tak, tady jsme my ve vězení, toto je byt Vořechů." Já jsem ji doplnila: „Napravo od boudy stojí statný strom." „Jo," mrkla na mě a vedle boudy nakreslila malé kolečko. Poté do mapy dokreslila silnici. „Plán okolí máme," vyjádřila se. „Teď musíme zjistit, jak se dostat ve..." chtěla dokončit větu, ale vyrušilo ji prásknutí dveří – Vořeši se vrátili. Opatrně „papír" poskládala a zasypala hlínou, která opět, jako v minulé budce, tvořila podlahu. Lehly jsme si na zem a začaly předstírat, že spíme. Sissinka si mezitím potají zavázala ranku, ze které čerpala krev na psaní. Zdálo se, že Vořeši nevstoupí – místo toho jsme však z vedlejší místnosti slyšely rozhovor. „Padesát kostí?! Nejdřív jste nám řekli, že bude stačit dvacet kostí! No a pak jste to teda navýšili na třicet," rozčiloval se povědomý hlas. Najednou mi došlo, kdo je pes, který právě mluvil. „Bill a Ben! No jasně!" zašeptala Sissinka. Poslouchaly jsme dál: „Pánové, co jiného vám zbyde? Když nám ty kosti dáte, odvezeme ty kočky na náves někam dál, aby je vzal nějaký nový páníček. Když nám je nedáte, vrátíme ty kočky jejich původním páníčkům. Tak co vy na to?" zeptal se jich Vector. Chvilí bylo ticho. Nakonec debatu uzavřel Bill: „Tak fajn. My vám ty kosti tedy dáme, ale musíte nám slíbit, že Lily a Sissinku už nikdy neuvidíme." „Fajn!" rozhodl Vector. Poté už bylo ticho a asi po dvaceti minutách bylo z vedlejší místnosti slyšet tlumené oddychování.

Jakmile vedle nastal klid, svěřila jsem se Sissince se svým plánem: „Vedle v místnosti mají vysokou stoličku. Napadlo mě, že bychom mohly na tu stoličku vylézt a do toho kartonu dřít tak dlouho, dokud se v něm nevytvoří díra. Záleží však, jestli máš odvalu

jít k nim." Moje kolegyně se zamyslela: „Já úplně ne, ale jestli ty jo, tak tam běž, protože toto je skvělý plán." Přikývla jsem, jakože tam půjdu.

Za chvíli jsem už potichoučku otevírala dveře do "bytu" Vořechů – ti spali jako miminka, proto se mi povedlo proplížit se na druhou stranu místnosti. Se stoličkou to však bylo už trochu náročnější. Nakonec se mi však podařilo dostat se s ní až ke dveřím a nepozorovatelně vklouznout do vězení. Moje kolegyně mezitím vylila vodu a do kousíčku ob vazů zabalila klobásu na cestu. Postavily jsme stoličku pod okno. Sissinka na ni vylezla a vzala mě na ramena. Po chvíli jsem už seděla na širokém parapetu kousek od okna. Vysunula jsem drápky a začala do kartonu drápat. Trvalo mi to poměrně dlouho. Nakonec jsem ale karton proděravěla. Poté jsem do díry zasunula zoubky a začala karton rozkousávat, až z něj zbyl tak malý kousíček, který vypadl oknem ven. Sissinka mezitím upletla ze zbytku ob vazů pevné lano. Hodila mi ho nahoru a já ho přehodila, aby nepadalo. Mezitím Sissinka vrátila Vořechům stoličku a hned, jak se vrátila, vylezla po laně, které jsem držela já, nahoru na parapet. Pak jsme přehodily lano na druhou stranu a Sissinka slezla dolů až na zem. Já jsem si jej uvázala na přední packu a seskočila jsem dolů z okna. Kdybych to shrnula, jednoduše jsme z vězení utekly.

Když jsme si to štrádovaly kolem našeho rybníka jako vítězky domů, najednou jsme z nedalekého keře uslyšely tlumené hlasy. Připlížily jsme se blíž. Bylo nám okamžitě jasné, kdo v keři je. „Je to jasné. Jsme v koncích! Do konce týdne máme pramalou šanci, že doneseme padesát kostí. Ale jinak vrátí Lily a Sissinku. Co budeme dělat?" zoufal Bill. „Mám návrh, který byl původně tvůj, ale odmítl jsem ho," hlesl Ben. „Jaký?" rozzářil se Bill. Ben mu odpověděl: „Usmíříme se s Lily a Sissinkou." rozhodl Ben. „To je super!" zajásal Bill. „Teď se tedy vrátíme k chatrči Vořechů," pokračoval Ben, „a pomůžeme jim ven." Bill kývl. Chtěly jsme vzít do zaječích, ale dřív než se nám to povedlo, všiml si nás Bill. „Nemusíme nikam chodit!" zakřičel na Bena. Ten vykoukl z keře. „Jak se vám podařilo utéct?" vyvalil na nás oči. „Vždyť utéct z chatrče Vořech s.r.o. je nemožné!" Sissinka se usmála: „Všechno vám vysvětlíme. Ale teď půjdeme domů a vymyslíme, jak ukončíme jejich kariéru."

Doma jsme Billovi a Benovi vylíčily, jak jsme drápkem vyřídily karton, jak jsme si kreslily plán útěku, ale i jak jsme se dostaly z místnosti. Bill a Ben na nás celou dobu nechápavě hleděli. „To vážně? Fakt jste takhle utekly?" hleděl na nás Bill. Přikývla jsem a namítla: „Ale to plánování necháme na zítra. Jsem celá unavená a bolí mě nožičky."

Ještě toho dne večer jsem ležela v pelišku u krbu a přemýšlela, zatímco moji páníčci seděli na gauči a sledovali zprávy. A jedné reportáži jsem opravdu musela věnovat pozornost.

„...objevily se případy vztekliny," vysvětlovala nevzrušeně moderátorka. „Pokud žijete v této lokalitě, doporučujeme sledovat svoje mazlíčky a pokud by se u nich objevily příznaky této nemoci, neváhejte a navštivte s nimi veterináře. Nyní další zprávy.“

A v tu chvíli se mi v hlavě rozsvítilo.

Autor: Karolína Přibyllová